

บันทึก

เรื่อง การถอนการบอกเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกัน
(กรณีนายท่านอง สิงคาลวณิช)

กระทรวงการคลังมีหนังสือ ที่ กค.๐๒๐๑/๙๘๖๓ ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๒๒ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมาย โดยมีข้อเท็จจริงว่าเดิม นายท่านอง สิงคาลวณิช รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้บอกเลิกรับบำนาญ และกลับเข้ารับราชการใหม่ในตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และกระทรวงการคลังได้อนุมัติให้จ่ายบำนาญและให้นับเวลาราชการติดต่อกันตามมาตรา ๓๐ วรรคสาม (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ แล้ว แต่ต่อมาเมื่อ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้บังคับซึ่งมีผลให้ข้าราชการการเมืองมีสิทธิได้รับทั้งบำนาญและเงินเดือนควบกันไปเต็มจำนวนนายท่านอง ฯ จึงบอกเลิกการขอต่อเวลาราชการ และขอรับบำนาญปกติต่อไปตามเดิม ซึ่งเรื่องนี้กระทรวงการคลังเห็นว่า มีปัญหาข้อกฎหมายที่อาจพิจารณาได้ ๒ นัย คือ

(๑) นายท่านอง ฯ ไม่มีสิทธิบอกยกเลิกการบอกเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกัน เพราะถือว่าได้ใช้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้ว

(๒) นายท่านอง ฯ มีสิทธิบอกยกเลิกการบอกยกเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกัน เพราะไม่มีกฎหมายห้ามไว้โดยชัดแจ้ง ตลอดจนเมื่อได้พิจารณาตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๑ แล้วเห็นว่า มีเจตนารมณ์ที่จะให้ผู้กลับเข้ารับราชการได้รับสิทธิเพิ่มขึ้น คือให้ได้รับทั้งบำนาญที่รับอยู่เดิมและเงินเดือนในตำแหน่งที่ดำรงอยู่เต็มจำนวน

คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๗) ได้พิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการคลังแล้วเห็นว่า ปัญหาเกี่ยวกับการรับบำนาญของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่โดยที่ผู้นั้นได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติอยู่แล้ว อาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ กรณี คือ กรณีที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ในตำแหน่งข้าราชการอื่นนอกจากข้าราชการการเมือง และกรณีที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ในตำแหน่งข้าราชการการเมือง ดังนี้

(๑) กรณีที่ผู้ได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติกลับเข้ารับราชการใหม่ในตำแหน่งข้าราชการอื่นนอกจากข้าราชการการเมือง ตามมาตรา ๓๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

^๑ มาตรา ๓๕ ภายใต้อำนาจแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรคสาม (ง) และ (จ) ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้วภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้า

ข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือนในตำแหน่งใหม่ โดยมีเงื่อนไขว่าเงินเดือนในตำแหน่งใหม่ต้องน้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญแล้วสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการ ครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม และถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิมก็ให้งดบำนาญในระหว่างนั้น ซึ่งในกรณีตามมาตรา ๓๕ นี้เมื่อผู้นั้นออกจากราชการตอนหลัง กฎหมายกำหนดให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม แต่ในขณะเดียวกันตามมาตรา ๓๐^๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติว่า ถ้าผู้กลับเข้ารับราชการใหม่บอกเลิกรับ

เงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลัง จนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนเท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม ก็ให้งดบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จก็ได้

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคก่อนนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิม แต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการประเภทที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการตามประเภทที่กลับเข้ารับราชการนั้น

^๒ มาตรา ๓๐ ข้าราชการผู้ใด

(๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จ หรือบำนาญ จากการรับราชการตอนก่อนลาออก

(๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออก ในกรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น

ความในมาตรานี้มิให้ใช้บังคับแก่

(ก) นายทหารซึ่งถูกปลดออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุนโดยได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญ หากได้เข้ารับราชการอีก

(ข) นายทหารซึ่งลาออกจากประจำการเป็นนายทหารกองหนุน โดยมิได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จหรือบำนาญ หากได้เข้ารับราชการเป็นทหารอีก และออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญในขณะที่เป็นทหาร

(ค) ข้าราชการผู้มีสิทธิคืนบำเหน็จเพื่อนับเวลาก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามกฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญทหาร พุทธศักราช ๒๔๘๒ หรือพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒

(ง) ข้าราชการการเมืองที่ต้องออกหรือต้องพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญ สำหรับวันราชการตอนที่ต้องออกหรือต้องพ้นจากตำแหน่ง

(จ) ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว ภายหลังกลับเข้ามารับราชการใหม่ และเลิกรับบำนาญในเวลาที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น

การบอกเลิกรับบำนาญดังกล่าวใน (จ) จะต้องกระทำเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่

การบอกเลิกรับบำนาญ ให้ทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานส่งไปยัง

บ้านานูเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ก็จะมีสิทธิขอให้นับเวลาราชการตอนใหม่ติดต่อกับเวลาราชการเดิมเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบ้านานูเมื่อออกจากราชการตอนหลังได้

(๒) กรณีที่ผู้ได้รับหรือมีสิทธิในบ้านานูปกติกลับเข้ารับราชการใหม่ในตำแหน่งข้าราชการการเมือง ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๒๑ ใช้บังคับ คือ วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๒๑ นั้น ตามมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ.๒๕๑๔ บัญญัติว่าถ้าผู้นั้นไม่ได้บอกเลิกรับบ้านานูในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ก็จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนในตำแหน่งข้าราชการการเมืองนั้นทั้งหนึ่งและมีสิทธิได้รับบ้านานูเต็มจำนวนเพราะมาตรา ๕ วรรคสอง ดังกล่าวบัญญัติยกเว้นไม่ให้นำมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ มาใช้บังคับแก่กรณีนี้ ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง พ.ศ.๒๕๑๔ โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๒๑ซึ่งมาตรา ๕^๔ วรรคสอง ดังกล่าวที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว มีบทบัญญัติเพียงว่าไม่ให้นำมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ มาใช้บังคับแก่การรับบ้านานูของข้าราชการการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ ซึ่งมีผลทำให้ข้าราชการการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่โดยไม่ได้บอกเลิกรับบ้านานูมีสิทธิได้รับบ้านานูและเงินเดือนในตำแหน่งข้าราชการการเมืองเต็มจำนวนทั้งสองอย่าง

เมื่อพิจารณามาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ กับมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง

กระทรวงการคลังโดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด

การไปรับราชการต่างกระทรวง ทบวง กรม ถ้าเวลาราชการไม่ติดต่อกันและพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการสั่ง ให้ถือว่าเป็นการลาออกจากสังกัดเดิม

๓ มาตรา ๕ ให้ข้าราชการการเมืองได้รับเงินเดือนและเงินที่เพิ่มสำหรับตำแหน่งตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับบ้านานูปกติ ถ้าได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง และไม่ได้บอกเลิกรับบ้านานูในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้ได้รับเงินเดือนตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ทั้งหนึ่ง และไม่ให้นำมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๔๙๔ มาใช้บังคับแก่การรับบำเหน็จบ้านานูของข้าราชการการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่

การจ่ายเงินเดือนและเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

๔ มาตรา ๕ ให้ข้าราชการการเมืองได้รับเงินเดือนและเงินที่สำหรับตำแหน่งตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

บทบัญญัติมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานูข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๔๙๔ มิให้ใช้บังคับแก่การรับบำเหน็จบ้านานูของข้าราชการการเมืองผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ตามพระราชบัญญัตินี้

การจ่ายเงินเดือนและเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

พ.ศ.๒๕๑๘ ประกอบกันแล้ว จะเห็นได้ว่า ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติแล้ว เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่ไม่ว่าตำแหน่งที่กลับเข้ารับราชการใหม่จะเป็นตำแหน่งข้าราชการการเมืองหรือข้าราชการอื่น ย่อมมีสิทธิได้รับบำนาญในระหว่างรับราชการตอนใหม่ ถ้าผู้นั้นไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญเสียตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ จะแตกต่างกันก็ตรงที่ข้าราชการการเมืองมีสิทธิได้รับบำนาญเต็มจำนวนโดยไม่มีเงื่อนไข แต่ข้าราชการอื่นนอกจากข้าราชการการเมืองต้องอยู่ภายในบังคับแห่งมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ ซึ่งอาจต้องลดหรืองดบำนาญก็ได้ แต่ทั้ง ๒ กรณีจะไม่แตกต่างกันถ้าผู้กลับเข้ารับราชการใหม่บอกเลิกรับบำนาญ กล่าวคือไม่ว่าตำแหน่งที่กลับเข้ารับราชการใหม่จะเป็นตำแหน่งข้าราชการการเมืองหรือข้าราชการอื่น ถ้าผู้กลับเข้ารับราชการใหม่บอกเลิกรับบำนาญเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ก็จะมีสิทธิได้นับเวลาราชการตอนใหม่ติดต่อกับเวลาราชการเดิมเพื่อคำนวณบำนาญเมื่อผู้นั้นออกจากราชการในตอนหลัง

จากบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ข้าราชการผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติ เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่จะมีสิทธิเลือกรับประโยชน์จากการเข้ารับราชการใหม่อีก ๒ ทางด้วยกัน คือ ประโยชน์ในทางนับเวลาราชการตอนใหม่ติดต่อกับเวลาราชการเดิมโดยไม่ได้รับบำนาญในระหว่างรับราชการตอนหลัง หรือประโยชน์ในทางรับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือนโดยไม่ได้นับเวลาราชการตอนหลังติดต่อกับเวลาราชการเดิม โดยถ้าจะเลือกเอาประโยชน์ในทางนับเวลาราชการติดต่อกัน ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่จะต้องปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ วรรคสี่ และวรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ คือ ต้องบอกเลิกรับบำนาญเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็นหลักฐาน ส่งไปยังกระทรวงการคลังโดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด แต่ถ้าจะเลือกเอาประโยชน์ในทางรับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือน ไม่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดไว้ว่า จะต้องดำเนินการประการใด จึงต้องถือว่าในกรณีที่ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญเสียภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๓๐ วรรคสี่ ก็เป็นอันว่าผู้นั้นประสงค์จะขอรับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือน จึงเห็นได้ว่าในการที่ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่จะเลือกเอาประโยชน์ทางใดทางหนึ่งใน ๒ ทางนั้น ผู้เข้ารับราชการใหม่จะต้องแสดงเจตนาโดยวิธีที่แตกต่างกัน คือ หากประสงค์ที่จะเลือกเอาประโยชน์ในทางขอให้นับเวลาราชการติดต่อกัน ต้องแสดงเจตนาโดยการกระทำ คือทำเป็นหนังสือ ลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานส่งไปยังกระทรวงการคลัง โดยผ่านกระทรวงเจ้าสังกัด แต่ถ้าประสงค์จะเลือกเอาประโยชน์ในทางรับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือนก็ให้แสดงเจตนาโดยการนิ่งเฉยหรืองดเว้นกระทำการคือไม่ดำเนินการใด ๆ

ในปัญหาที่ว่าเมื่อผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ได้แสดงความประสงค์ที่จะเลือกเอาประโยชน์ในทางนับเวลาราชการติดต่อกันโดยบอกเลิกรับบำนาญไปแล้ว ภายหลังจะเปลี่ยนความประสงค์นั้นเสียได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า การที่บทบัญญัติมาตรา ๓๐ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ กำหนดว่า การบอกเลิกรับบำนาญจะต้องกระทำเสียภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น เป็นการกำหนดให้ผู้กลับเข้ารับราชการ

ใหม่ต้องแสดงเจตนาที่จะเลือกเอาประโยชน์ทางใดทางหนึ่งเสียภายในกำหนดเวลาดังกล่าว เพราะเมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่จะแสดงเจตนาที่จะเลือกเอาประโยชน์ในทางนับเวลาราชการติดต่อกันซึ่งต้องแสดงเจตนาโดยการกระทำอีกไม่ได้ เพราะถือว่าผู้นั้นประสงค์ที่จะเลือกเอาประโยชน์ในทางรับบำนาญพร้อมไปกับเงินเดือนแล้ว โดยดเว้นไม่ดำเนินการภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ดังนั้น ในกรณีที่ผู้นั้นประสงค์ที่จะเลือกเอาประโยชน์ในทางนับเวลาราชการติดต่อกันและได้แสดงเจตนาโดยการกระทำตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ภายหลังจะเปลี่ยนความประสงค์มาเลือกเอาประโยชน์ในทางรับบำนาญพร้อมกับเงินเดือน จึงไม่อาจกระทำได้เช่นเดียวกัน การที่กฎหมายมิได้บัญญัติห้ามถอนการบอกเลิกรับบำนาญเสียในภายหลังนี้ มิได้หมายความว่ากฎหมายประสงค์จะให้ทำได้ เพราะพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.๒๔๙๔ เป็นกฎหมายที่กำหนดให้สิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการการบอกเลิกรับบำนาญเป็นเงื่อนไขที่ทำให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนใหม่เต็มและได้ประโยชน์ทางนับเวลาราชการติดต่อกัน และการที่จะได้สิทธิเช่นนี้ต้องแสดงเจตนาบอกเลิกรับบำนาญ เมื่อได้สิทธิไปแล้วตามกฎหมายจึงไม่อาจถอนการบอกเลิกรับบำนาญอันเป็นเงื่อนไขทำให้เกิดสิทธินั้นเสียได้ กรณีจึงต้องถือว่ากฎหมายไม่ประสงค์จะให้ถอนการบอกเลิกรับบำนาญได้จึงมิได้บัญญัติอนุญาตไว้

อนึ่ง แม้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๒๑ จะมีเจตนารมณ์ที่จะให้ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่มีสิทธิเพิ่มขึ้น คือให้ได้รับทั้งบำนาญที่รับอยู่เดิมและเงินเดือนในตำแหน่งที่ดำรงอยู่เต็มจำนวนก็ตาม แต่ผู้ที่จะมีสิทธิเพิ่มขึ้นโดยผลแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวก็มีแต่ผู้ที่มิได้บอกเลิกรับบำนาญเท่านั้น ส่วนผู้ที่ได้บอกเลิกรับบำนาญไปแล้ว พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้บัญญัติถึงวิธีการดำเนินการเพื่อให้ได้รับสิทธิเพิ่มขึ้นไว้แต่อย่างใด จึงเห็นได้ว่า พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมิได้มีเจตนารมณ์ที่จะย้อนหลังไปให้ประโยชน์แก่ผู้ที่ได้บอกเลิกรับบำนาญไปแล้ว หากแต่มีเจตนารมณ์ที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้ที่กลับเข้ารับราชการใหม่โดยมิได้บอกเลิกรับบำนาญเท่านั้น

ดังนั้น โดยอาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกา(กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๗) จึงเห็นว่า นายท่านอง สิงคาลวณิช ไม่มีสิทธิบอกยกเลิกการบอกเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกันซึ่งกระทรวงการคลังได้ดำเนินการจนเสร็จเรื่องไปแล้วนั้นได้

(ลงชื่อ) ออมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

รองเลขาธิการ ฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๒๒